

Súd: Okresný súd Čadca
Spisová značka: 12C/57/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5319201888
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Holeščáková
ECLI: ECLI:SK:OSCA:2020:5319201888.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Čadca sudkyňou Mgr. Annou Holeščákovou v spore žalobcu X. G., nar. XX.X.XXXX, XXX XX J. P. U. Č.. XXX, právne zast. Mgr. Michalom Mozolíkom, advokátom, Palárikova č. 1449, 022 01 Čadca, IČO: 43 271 219, proti žalovanému Slovenská republika zast. Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Štúrova č. 2, 812 85 Bratislava, IČO: 00 166 481, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 2.244,60 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy 5.000,- Eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý uhradiť žalobcovi sumu 2.244,60 Eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti žalobu žalobcu z a m i e t a .

III. Žiadna strana sporu n e m á na náhradu trov konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca v podanej žalobe doručenej súdu 15.7.2019 prostredníctvom právneho zástupcu sa voči označenému žalovanému domáhal zaplataenia náhrady škody vo výške 2244,60 € z titulu trov obhajoby a nemajetkovej ujmy vo výške 5000,- €, ktoré žiadal zaplatiť v lehote do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Podanie žaloby žalobca odôvodnil tým, že proti žalobcovi ako poškodenému, ktorý bol obvinený a neskôr obžalovaný, bolo vykonané trestné stíhanie (Okresný súd Čadca 2T/41/2011), ktoré právoplatne skončilo oslobodzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu (rozsudok Krajského súdu v Žiline 3To/79/2017-607 zo dňa 11.01.2018). Žalobca bol nezákonne neprávoplatne odsúdený troma (3) odsudzujúcimi rozsudkami prvostupňového súdu (1. 2T/49/2011-400 z 05.03.2014 doručený obhajcovi 12.05.2014, 2. 2T/49/2011-493 z 22.02.2016 doručený obhajcovi až 02.05.2016, 3. 2T/49/2011-577 z 28.06.2017 doručený obhajcovi 18.08.2017) na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Čadca, Uznesenia prokurátora Okresnej prokuratúry Čadca Pv-726/09-27 zo dňa 25.06.2010, Uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ Čadca, odbor kriminálnej polície Čadca ČVS ORP-185/OVK-CA-2010 zo dňa 23.06.2010 a napriek množstvu dôkazov spochybňujúcich vinu poškodeného a napriek opakovane namietaným pochybnostiam o vine poškodeného. Prvé dva odsudzujúce rozsudky prvostupňového súdu boli zrušené odvolacím súdom a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Už v prvom zrušovacom rozhodnutí uviedol odvolací súd pochybnosti o vine žalobcu a stotožnil sa s jeho odvolacími námietkami a uviedol právny názor na vec. Prvostupňový súd sa však neriadil (takmer vôbec) zrušovacím uznesením odvolacieho súdu a opätovne ešte za väčších pochybností než dovtedy plynúcich z doplneného dokazovania, opätovne odsúdil žalobcu za absencie akýchkoľvek relevantných dôkazov o vine. Odvolací súd i na druhé dôvodné odvolanie žalobcu proti druhému odsudzujúcemu rozsudku prvostupňového súdu zrušil tento druhý odsudzujúci rozsudok a znova vyslovil ešte zrozumiteľnejšie právny názor na vinu

žalobcu a vrátil vec prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie. Prvostupňový súd doplnil dokazovanie, ktoré znova ešte viac spochybnilo vinu žalobcu zo súdeného prečinu, a napriek doplnenému dokazovaniu ešte viac preukazujúcemu nevinu žalobcu, opätovne nezákonne tretíkrát odsúdil odsudzujúcim rozsudkom žalobcu ignorujúc dôkaznú situáciu, početné a závažné pochybnosti o vine žalobcu, ako i (druhé) zrušovacie uznesenie odvolacieho súdu. Následne na tretie odvolanie žalobcu proti tretiemu odsudzujúcemu rozsudku odvolací súd zrušil i tretí odsudzujúci rozsudok a sám novým rozsudkom oslobodil žalobcu spod obžaloby. Obe zrušovacie uznesenia odvolacieho súdu a konečný oslobodzujúci rozsudok odvolacieho súdu predstavujú rozhodnutie, ktorými boli zrušené pre nezákonnosť všetky tri odsudzujúce rozsudky prvostupňového súdu vrátane Uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ Čadca, odbor kriminálnej polície Čadca ČVS ORP-185/OVK-CA-2010 zo dňa 23.06.2010 o vznesení obvinenia (ďalej len „Uznesenie o vznesení obvinenia“) podľa § 6 ods. 1, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Tým, že žalobca bol nezákonne trestne stíhaný na podklade Uznesenia o vznesení obvinenia a prvostupňový súd rozhodol trikrát nezákonne o obžalobe a žalobcu nezákonne trikrát uznal za vinného zo súdeného prečinu, žalobca bol trikrát odsúdený nezákonne, bola žalobcovi spôsobená škoda vo výške 2.244,60 EUR z titulu trov obhajoby žalobcu (tarifnej odmeny a náhrady hotových výdavkov) obhajcom v trestnom konaní a nemajetková ujma vo výške 5.000,-- EUR. Žalobca ako poškodený požiadal písomnou žiadosťou podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán konajúci v mene Slovenskej republiky (štátu) podľa § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov o predbežné prerokovanie nároku poškodeného na náhradu škody zahŕňajúcu i nemajetkovú ujmu voči štátu z titulu škody. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody o zaplatenie náhrady škody v požadovanej a vyčíslenej výške 2.244,60 EUR a nemajetkovej ujmy v požadovanej a vyčíslenej výške 5.000,00 EUR písomnou žiadosťou bola vybavená Generálnou prokuratúrou SR ako príslušným orgánom, ktorému bola žiadosť postúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, zamietavo. Trestné stíhanie nesporne predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, ktoré bolo skončené oslobodením, je spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv s prihliadnutím na bezúhonnosť žalobcu X. G., s poukazom na extrémnu dĺžku trestného stíhania žalobcu X. G. bez akéhokoľvek zavinenia žalobcom X. G. a skutočnosť, že žalobca býva v obci na U., čo so sebou prináša zvýraznený zásah do jeho osobnostnej sféry tým, že v takejto relatívne malej komunite, v ktorej sa takmer všetci poznajú (to platí i o poškodenej, ktorá bola vlastníčkou prevádzky, ktorá bola vykradnutá vlámaním), bol považovaný za páchatela trestnej činnosti, a to aj s prispením prvostupňového súdu, ktorý ho nezákonne a neoprávnene bez dôkazov len na základe individuálneho pocitu a presvedčenia o vine bez relevantných dôkazov ignorujúc enormné množstvo závažných pochybností spochybňujúcich a vyvracajúcich vinu žalobcu uznal za vinného. Dopady uznesenia o vznesení obvinenia a 3 nezákonných odsudzujúcich rozsudkov (t.j. celého trestného stíhania) do osobnostnej sféry žalobcu, nepriaznivost' ich vplyvu na povesť žalobcu (ktorý je bezúhonný), jeho dovtedajší spôsob života (riadne pracujúci občan) a podobne, sú značné. V tomto smere poukázal právny zástupca žalobcu na to, že nemajetková ujma predstavuje ujmu morálnu, ktorá je pri 9 ročnom nezákonnom trestnom stíhaní za existencie 3 nezákonných odsudzujúcich rozsudkov mimoriadne vysoká pre bežného bezúhonného pracujúceho človeka v komunite menšej obce, v ktorej sa obyvatelia vzájomne poznajú. Pri vzájomných stykoch s rodinnými príslušníkmi, kamarátmi a inými obyvateľmi obce je morálna ujma normálneho bežného človeka požívajúceho dobrú povesť v obci mimoriadne vysoká. Utrpenie na nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú morálnej integrity poškodenej osoby (patrí tu predovšetkým jej dôstojnosť, česť, dobrá povesť, ale aj iné hodnoty, ktoré sa spravidla premietajú i vo vnútornom živote človeka /rodinný život a pod./). Ústavný súd ČR judikoval, že každé trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia potrebné pozeráť ako na nevinného, avšak samotný fakt trestného konania je záťažou pre každého obvineného (nález sp. zn. I. ÚS 554/04, N 67/36 SbNU 707). Už samotné trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti. V náleze sp. zn. IV. ÚS 428/05 (N 185/43 SbNU 115) Ústavný súd ČR vychádza z presvedčenia, že samotné trestné stíhanie je spôsobilé vyvolať vznik nemateriálnej ujmy. Okrem iného poukázal i na rozhodnutia ESLP v prípadoch Balogh a ďalší proti

Slovenskej republike a Engelhardt proti Slovenskej republike kde rozhodol v neprospech Slovenskej republiky vo veciach týkajúcich sa (ne)účinnosti prostriedkov nápravy podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci možno poznamenať, že nárok na náhradu škody nie je iluzórny a taktiež, že nárok na náhradu škody kompetentné orgány napriek bohatej rozhodovacej praxi súdov opakovane nezmyselne a nezákonne nepriznávajú a popierajú pri predbežnom prerokovaní, napriek objektívnej zodpovednosti štátu danej zákonom, ktorej sa nemožno zbaviť (neexistujú liberačné dôvody). ESLP sám poukazuje na to, že napriek tomu, že prostriedky nápravy podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú už dlhší čas súčasťou slovenského právneho poriadku, zdá sa, že sa v praxi málo využívajú, čo sťažuje preukázanie ich skutočnej účinnosti a v niektorých existujúcich prípadoch sa ich využitie javilo ako neúčinné. Ďalej tiež poukázal na rozhodnutia ústavného súdu I. ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016, I. ÚS 540/2016. Na vznik zodpovednosti za škodu postačuje zrušenie nezákonného rozhodnutia v zmysle zákona. Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu je stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný (m. m. II. ÚS 25/2011). Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy opieral žalobca aj o neprimeranú dĺžku trestného stíhania voči jeho osobe. Je neprijateľné, aby v členskom štáte Rady Európy a Európskej únie bola bezúhonná osoba podrobená deväťročnému trestnému stíhaniu týkajúcemu sa bežného trestného činu krádeže vlámaním do objektu. S týmto názorom sa stotožnila aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorá v oznámení, ktorým zamietla uspokojenie uplatňovaného nároku žalobcu uviedla, že doba konania pred súdom bola neúmerne dlhá. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na náhradu škody v súvislosti s obhajobou žalobcu v trestnom konaní pred súdom žalobca uviedol, že nárok je uplatnený a vyčíslený v zmysle advokátskej tarify podľa Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, je v súlade so základným ústavným právom poškodeného na právnu pomoc a v súlade s judikátom R 42/1991, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Tost 3/2015 zo dňa 03.02.2015 i Uznesením Krajského súdu v Žiline 3Tos/28/2017-220, ale i 4MCdo 13/2010. Zo strany príslušného orgánu - Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky bola dňa 31.07.2018 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody postúpená Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, pričom žalobca s postúpením nesúhlasil z dôvodu, že najväčší podiel na nezákonnom konaní voči obžalovanému mal prvostupňový trestný súd, ktorý žalobcu trikrát nezákonne, neprávoplatne odsúdil na podklade nezákonnej obžaloby, na podklade nezákonného rozhodnutia - uznesenia o vznesení obvinenia. Dňa 20.08.2018 Krajská prokuratúra Banská Bystrica postúpila žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody z dôvodu vecnej a miestnej príslušnosti Krajskej prokuratúre Žilina. Následne bolo žalobcovi dňa 15.10.2018 doručené oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, podľa ktorej nie sú dané dôvody a zákonné podmienky na uspokojenie žalobcových uplatňovaných nárokov, a preto nárok žalobcu na náhradu škody nebude Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky uspokojený. Nakoľko príslušný orgán neuspokojil nárok na náhradu škody do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti a zároveň písomne oznámil žalobcovi, že neuspokojí nárok žalobcu na náhradu škody, domáha sa žalobca ako poškodený uspokojenia požadovaného nároku na náhradu škody na súde podľa § 16 ods. 4 zákona.

3. Na preukázanie tvrdení predložil právny zástupca žalobcu ako dôkazy rozsudok Okresného súdu Čadca 2T/49/2011-400, rozsudok Okresného súdu Čadca 2T/49/2011-493, rozsudok Okresného súdu Čadca 2T/49/201-577, rozsudok Krajského súdu v Žiline 3To/79/2017-607, žiadosť žalobcu ako poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom - Ministerstvom spravodlivosti zo dňa 20.07.2018, postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 31.7.2018, žiadosť žalobcu ako poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody- postúpené z MS SR pod č.43910/2018/141 - X. G. - Doplnenie, žiadosť žalobcu ako poškodeného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody- postúpené z MS SR pod č.43910/2018/141 - X. G. - Doplnenie2, odpoveď GP SR VI/4 Gc 138/18/1000-5 zo dňa 10.10.2018 na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

4. Za podanú žalobu uhradil žalobca na podklade výzvy súdu súdny poplatok 18.7.2019. Následne súd v súlade s úpravou zák. č. 160/2015 Z.z. CSP doručil žalovanému žalobu, prílohy, procesné poučenie ako i výzvu vo forme uznesenia na vyjadrenie k žalobe, ktoré písomnosti žalovaný prevzal.

5. Žalovaný doručil súdu 18.9.2019 písomné vyjadrenie k podanej žalobe, v ktorom vyjadrení uviedol, že navrhovateľ (pozn. správne označenie je žalobca) označil za nezákonné rozhodnutie, od ktorého odvodzuje svoj nárok na náhradu škody uznesenie vyšetrovateľa OR PZ Čadca ČVS: ORP-185/OVK-CA-2010 zo dňa 23.6.2010 o vznesení obvinenia voči jeho osobe a to z dôvodu, že uvedené trestné stíhanie skončilo rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 3To/79/2017-607 zo dňa 11.01.2018, ktorým bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený. Neskoršie rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby v danom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo nezákonné. Konštrukcia uvádzaná navrhovateľom, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné s poukazom na skutočnosť, že bol spod obžaloby oslobodený, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Extenzívny výklad je o to viac neprípustný, že zákon č. 514/2003 Z.z. stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody, by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá je v právnom poriadku SR nie zverená súdom, ale zákonodarnej moci. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (II. ÚS 163/2013). Orgány činné v trestnom konaní majú zákonnú povinnosť stíhať osobu, ktorá je dôvodne podozrivá zo spáchania trestného činu, preto pri vznesení obvinenia je prípustná istá miera pochybnosti o spáchaní tohto skutku obvineným, pričom uvedené je predmetom ďalšieho vyšetrovania, ktoré predstavuje najvýznamnejšiu časť prípravného konania. Zákon predpokladá ako ďalšie štádium trestného konania konanie pred súdom, v ktorom súd ako jediný Ústavou SR a zákonom zmocnený orgán rozhodne o vine, resp. nevine obvineného, hoci sú im známe rozhodnutia NS SR, z ktorých niektoré prijali záver o tom, že v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, má oslobodzujúci rozsudok rovnaké následky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť, k čomu dospeli tzv. extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Z.z., s takýmto záverom nie je možné súhlasiť, nakoľko popiera základný účel trestného konania a vytvára tak neprípustný tlak súdnej moci na činnosť orgánov činných v trestnom konaní. Sankcionovanie orgánov činných v trestnom konaní civilnými súdmi za ich činnosť uskutočnenú na základe a v medziach zákona je preto neprípustným zásahom do ich právomoci. Keďže pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným rozhodnutím je potrebné súčasné splnenie troch kumulatívnych podmienok, t.j. existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody, pričom v tomto prípade nie je splnená základná z podmienok a to existencia nezákonného rozhodnutia, nie je v daný v tejto veci ani samotný základ nároku uplatňovaného navrhovateľom, z ktorého dôvodu žiadali žalobu ako nie dôvodnú zamietnuť.

6. Žalobca v replike (č.l. 96 a nasl.) prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že tvrdenia žalovanej sú nesprávne a nemôžu obstáť. V demokratickom a právnom štáte je vznesenie obvinenia a deväť ročné trestné stíhanie vrátane troch nezákonných odsudzujúcich rozsudkov vždy považované za neoprávnený zásah do integrity fyzickej osoby, ktorý musí byť odškodnený, zároveň tvrdenia prokuratorky o zákonnosti vznesení obvinenia a o oprávnenom vznesení obvinenia sú v tomto prípade nenáležité a nesprávne. V tejto veci je evidentné, že nebolo dané ani len dôvodné podozrenie (viď výpovede poškodenej), a teda podklad na vznesenie obvinenia. Obranu žalovanej možno označiť za nesprávnu, neprijateľnú a absurdnú, keď v podstate tvrdí, že takýto občan, ktorý sa musel deväť rokov brániť nedôvodnému trestnému stíhaniu a kvôli tomu si platiť kvalifikovanú obhajobu (inak by bol nespravodlivo a nezákonne odsúdený - oslobodil až odvolací súd na podklade enormného úsilia kvalifikovanej obhajoby rozsiahleho odvolania s podrobným rozobratím všetkých nesprávností a pochybností o vine i skutočnosti vyvracajúcich vinu), po úspešnom oslobodení nemá nárok na žiadne odškodnenie za takýto až brutálny (vzhľadom na dĺžku a rozsah) zásah do integrity svojej osoby. Judikatúra dospela k názoru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie voči konkrétnej osobe (uznesenie o vznesení obvinenia), na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody a náhradu nemateriálnej ujmy sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Je potrebné, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a tiež

dôvody, vychádzať z toho, že žalobca čin nespáchal a že trestné stíhanie, proti nemu nemalo byť začaté a teda v rámci spoločnosti utrpel ujmu, ktorú by ako poškodený mal mať nahradenú, avšak tento právny nárok treba hľadať nielen v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, ale aj vo všeobecnej rovine predovšetkým v § 1 spomínaného zákona č. 514/2003 Z. z., teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Na podporu tvrdení poukázal na rozhodnutia súdov vyšších inštancií a to rozhodnutie NS SR 3Cdo 194/2010, 4MCdo 15/2009, 4 Cod 183/2009, 3Cod 156/2017, rozhodnutie ÚS SR č. I ÚS 320/2016,

7. Žalovaný v duplike doručenej súdu 21.1.2020 (čl. 113 a nasl. spisu) uviedol, že pokiaľ žalobca opätovne vo svojom vyjadrení zo dňa 08.10.2019 poukazuje na nedôvodnosť vznesenia obvinenia, neúmerne dlhú dobu konania pred súdom, vrátane vydania troch nezákonných odsudzujúcich rozsudkov, ktoré skutočnosti sú i obsahom podanej žaloby je nesporné, že žalobca bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline pod č. k. 3To/79/2017-607 zo dňa 11.01.2018 spod obžaloby sp. zn. Pv 726/09 zo dňa 14.04.2011 pre skutok kvalifikovaný ako spolupáchateľstvo prečinu krádeže oslobodený z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutok spáchal. Krajský súd Žilina, ako príslušný odvolací súd, k takémuto záveru dospel po zhodnotení dôkaznej situácie, na základe ktorej nebolo možné dospieť k jednoznačnému a nespochybniteľnému záveru o vine. Použijúc zásadu „in dubio pro reo“ žalobcu oslobodil. Vzhľadom na to je zrejmé, že uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ Čadca, odboru kriminálnej polície sp. zn. ČVS:ORP-185/OVK-CA-2010 zo dňa 23.06.2010 o vznesení obvinenia bolo zákonné a dôvodné, nakoľko boli splnené všetky podmienky na vznesenie obvinenia v zmysle ustanovení Trestného poriadku a teda žiadosť o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je nedôvodná. Prietahy v trestnom konaní nie je oprávnený posudzovať všeobecný súd v rámci konania o náhrade škody z dôvodu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Tento súd nie je oprávnený v danom konaní priznať finančnú náhradu, pretože v danom prípade prichádza v úvahu výlučne právomoc ústavného súdu (viď uznesenie ÚS SR zo dňa 23.11.2016, sp. zn. I. ÚS 702/2016). Žalovaný vo vyjadrení vyslovil nesúhlas s názorom žalobcu, že oslobodenie spod obžaloby má automaticky za následok nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, resp. že náhrada škody v danej veci sa viaže na samotný výsledok trestného stíhania (viď napr. Nález II. ÚS 163/2013).

8. Súd vo veci nariadil pojednávania, na ktorom vypočul zástupcov strán sporu (pozn. súdu dôkaz na výsluch žalobcu vznesený nebol).

9. Právny zástupca žalobcu zotrval na podanej žalobe v nezmenenom rozsahu. Poukázal na zodpovednosť štátu, pri ktorom vychádza aj odmeňovanie pri odškodňovaní z tarifnej odmeny. Vo vzťahu k pohľadávke uviedol, že odmena by mala byť uhradená. Nie je podstatné, či samotnú škodu samotný žalobca už zaplatil -nezaplatil, priznáva sa to, vlastne na čo mu vznikol nárok podľa tarifnej hodnoty od 1.1.2013. Môžu sa medzi sebou vzájomne dohodnúť klient so svojim obhajcom, kedy záleží na nich, akým spôsobom si takéto záväzky medzi sebou vysporiadajú. Nárok ako taký považuje za daný. Je nepodstatné, či odmenu zaplatil, za odmenu vyššiu alebo nižšiu, uplatňujú si iba nárok, ktorý mu vyplýva z vyhlášky a ide o tarifnú odmenu. V danej veci v konkrétnom spisovom materiáli doložili listinné dôkazy, ktoré preukazujú porady, ktoré súčasťou spisového materiálu ako také neboli, ani nemohli byť. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme poukázal na to, že samotná protistrana nereflektovala na ním uvádzanú judikatúru nielen Ústavného súdu Českej republiky, ale aj Slovenskej republiky, kde súdy konštatujú, že preukazovanie ako také už v danej veci bolo prekonané a je zastaralé. V danej veci poukázal na samotnú dĺžku trvania trestného konania v období deviatich rokov, čo samo o sebe je neprimerané. Zodpovednosť je daná v danej veci a preto je potrebné takúto ujmu aj za takéto konanie odškodniť. Nie je potrebné, aby súd dokazoval subjektívne pocity samotného žalobcu, ktorý by tu mal opisovať to, ako sa cítil, toto je iba doplnkové. Podstatné je to, že k takémuto zásahu do jeho osobnej sféry došlo. Samotne trvajúci deväťročný súdny spor, dedinské prostredie, v ktorom aktuálne žije samotný žalobca a iné nie je potrebné dokazovať. Už samotné dedinské prostredie spôsobuje iné vnímanie konkrétnej osoby. Tým sú podľa jeho názoru dané dôvody na priznanie nemajetkovej ujmy. Okrem toho uviedol príklad s tým, že ide síce o odlišný prípad, ale napríklad vo vzťahu k poskytovaniu zdravotnej starostlivosti a vo vzťahu k pochybeniu, kedy správny orgán vysloví, že takéto zdravotnícke zariadenie pochybilo, je súd viazaný rozhodnutím tohto správneho orgánu, následne automaticky priznáva náhradu nemajetkovej ujmy bez toho, aby dokazoval konkrétne zavinenie alebo konkrétny dôvod na túto nemajetkovú ujmu. V závere svojho stanoviska na pojednávaní ako dôkazy (pred záverečnou rečou) predložil príjmové pokladničné doklady zo dňa 6.9.2013, 10.12.2013, 15.12.2014 na sumy 1.000,- Eur, 1.000,- Eur a 500,- Eur, na ktorých dokladoch je uvedené odmena za obhajobu 2T/49/2011.

10. Prokurátorka okresnej prokuratúry ako zástupca žalovaného v danom spore taktiež zotrvala na podaných písomných vyjadreniach. Poukázala na to, že v danom spore nie je daný nárok na náhradu škody. Nadalej zotrvala na zamietnutí žaloby v celom rozsahu s poukazom na vyjadrenie zo dňa 18.9.2019, kde uviedli konkrétne dôvody, prečo neuznávajú nárok v žalobe ako celok. V danej veci poukázala aj na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva, kde vlastne zdôraznil záujem štátu na riadnom trestnom stíhaní, pokiaľ existuje dôvodné podozrenie. Zastávajú názor, že ide o nesprávny právny názor, že oslobodením spod obžaloby ide o nezákonné rozhodnutie. Poukázala na to, že pokiaľ v danej veci bola podaná sťažnosť, vo veci bolo o nej rozhodnuté. Poukázala na prelomové rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13.1.2013, konkrétne II. ÚS/163/2013-50. Zároveň vo vzťahu k výške nemajetkovej škody mala zato, že táto nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Vo vzťahu k listinným dôkazom a doplneniu žaloby poukázala na to, že v konkrétnej veci nebola preukázaná existencia vzniku žiadnej škody, nebola predložená žiadna faktúra ani doklad o úhrade, vo vzťahu k náhrade ujmy a vo vzťahu k škode. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, v danej veci nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by odôvodňoval tento nárok vo vzťahu, že by vznikla ujma u samotného G. vo vzťahu k zamestnaniu, rodinnom, pracovnom prostredí, vo vzťahu k pracovnému postupu, žiaden takýto dôkaz produkovaný vo vzťahu k nemajetkovej ujme nebol. Nie je preukázaný žiaden dôkaz ani vo vzťahu, že by mu prípadne vznikla nejaká trauma, ktorú by bolo potrebné nejako liečiť u lekára, prípadne poskytovať lieky alebo, že by mal nejaké problémy pán G. vo vzťahu k rodine.

11. Súd na pojednávaní vykonal postupom podľa § 204 CSP dokazovanie oboznámením listinných dôkazov tvoriacich obsah pripojeného trestného spisu na návrh právneho zástupcu žalobcu sp. zn. 2T/49/2011 a to - uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 23.6.2010 č. ČVS: ORP-185/OVK-CA-2010, ktorým bolo vznesené obvinenie osobám D. Š. a X. G. za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, pretože na vznesenie obvinenia je dostatočný záver pre skutok, ktorý sa stal 13.7.2009 v čase okolo 00:37 v obci Vysoká nad Kysucou, rozsudok Krajského súdu v Žiline č. konania 3To/79/2017-607 zo dňa 11.1.2018, ktorým súd rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, kde zrušil rozsudok Okresného súdu Čadca sp. zn. 2T/49/2011 zo dňa 28.6.2017 a na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovaného X. G., nar. 23.9.1991 podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby prokurátora sp. zn. Pv 326/09 zo dňa 14.4.2011 pre skutok zo dňa 13.7.2009 okolo 00:40 hod., pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

12. Právny zástupca žalobcu po vyslovení predbežného právneho názoru súdu doplnil svoje písomné znenie žaloby podaním doručenom súdu (č.l.128 spisu), v ktorom uviedol okrem ďalšieho zdôvodňovania pre priznanie nároku uplatneného v pôvodnej žalobe i to, že škoda žalobcovi vznikla z titulu trov obhajoby za úkony právnej služby a hotové výdavky (cestovné náhrady, strata času, režijný paušál, náklady na fotokópie spisu):

1. prevzatie a príprava, vrátane prvej porady s klientom 06.09.2013 a nazretie do spisu 25.09.2013.....	57,95 € + 7,81 €
2. Porada s obhajkyňou pred HP dňa 22.10.2013 8.15-9.20 (2/3).....	38,63 € + 7,81 €
3. Hlavné pojednávanie (HP) OS Čadca 22.10.2013 9.30 - 9.45 hod. odroč. bez prejednanja veci (1 odmeny).....	14,49 € + 7,81 €
4. Porada s obhajkyňou pred HP dňa 03.12.2013 8.25-9.20 (1/3).....	19,32 € + 7,81 €
5. HP OS Čadca 03.12.2013 9.30 hod. - 11.34 hod. (úkon trvajúci viac ako 2 hod. - patrí dvojnásobok odmeny za 1 úkon).....	115,84 € + 7,81 €
6. Porada s obhajkyňou pred HP dňa 28.01.2014 11.00-11.40 (1/3).....	20,04 € + 8,04 €
7. HP OS Čadca 28.01.2014 12.00 hod. - 13.25 hod.....	60,11 € + 8,04 €
8. Porada s obhajkyňou pred HP dňa 04.03.2014 8.00-8.20 (1/3).....	20,04 € + 8,04 €
9. HP OS Čadca 04.03.2014 08.30 hod. - 09.15 hod.....	60,11 € + 8,04 €
10. HP OS Čadca 05.03.2014 12.00 hod. - 12.20 hod (1 odmeny).....	15,03 € + 8,04 €
11. Porada s obhajkyňou k odvolaniu 26.05.2014 (2/3)	40,07 € + 8,04 €
12. Odvolanie proti odsudzujúcemu rozsudku 27.05.2014.....	60,11 € + 8,04 €
13. Porada s obhajkyňou pred HP dňa 12.01.2015 11.00-11.40 (1/3).....	20,58 € + 8,39 €
14. HP OS Čadca 12.01.2015 12.00 hod. - 12.30 hod.....	61,75 € + 8,39 €
15. Porada s obhajkyňou pred HP dňa 10.03.2015 11.20-11.50 (1/3).....	20,58 € + 8,39 €
16. HP OS Čadca 10.03.2015 12.00 hod. - 12.40 hod.....	61,75 € + 8,39 €
17. Porada s obhajkyňou pred HP dňa 27.04.2015 8.05-8.50 (1/3).....	20,58 € + 8,39 €
18. HP OS Čadca 27.04.2015 09.00 hod. - 09.15 hod. (1 odmeny).....	15,44 € + 8,39 €
19. HP OS Čadca 10.11.2015 10.30 hod. - 11.12 hod.....	61,75 € + 8,39 €

20. Porada s obhajkyňou po HP 10.11.2015 dňa 20.11.2015 14.00-15.05 (2/3).....	41,58 € + 8,39 €
21. HP OS Čadca 16.12.2015 10.30 hod. - 12.00 hod.....	61,75 € + 8,39 €
22. Porada s obhajkyňou po HP 16.12.2015 dňa 21.12.2015 13.00-14.10 (2/3).....	41,58 € + 8,39 €
23. HP OS Čadca 28.12.2015 (1 odmeny).....	15,44 € + 8,39 €
24. HP OS Čadca 30.12.2015 08.30 hod. - 09.10 hod.....	61,75 € + 8,39 €
25. HP OS Čadca 22.02.2016 10.30 hod. - 11.30 hod.....	63,58 € + 8,58 €
26. Porada s obhajkyňou po HP 22.02.2016 a k odvolaniu proti odsudzujúcemu rozsudku dňa 25.02.2015 15.00-16.20 (2/3).....	42,39 € + 8,58 €
28. Odvolanie proti odsudzujúcemu rozsudku 26.02.2016.....	63,58 € + 8,58 €
29. Porada s obhajkyňou k doplneniu dôvodov odvolania proti odsudzujúcemu rozsudku dňa 27.05.2016 12.00-13.15 (2/3).....	42,39 € + 8,58 €
30. Doplnenie odvolania proti odsudzujúcemu rozsudku 31.05.2016 (účelný úkon vid' zrušovacie uznesenie odvolacieho súdu).....	63,58 € + 8,58 €
31. HP OS Čadca 14.11.2016 10.30 hod. - 10.45 hod (1 odmeny).....	15,89 € + 8,58 €
32. HP OS Čadca 23.01.2017 10.30 hod. - 10.45 hod (1 odmeny).....	16,27 € + 8,84 €
33. Porada s obhajkyňou pred HP dňa 06.03.2017 8.20-8.50 (1/3).....	21,69 € + 8,84 €
34. HP OS Čadca 06.03.2017 09.00 hod. - 11.00 hod.....	65,08 € + 8,84 €
35. HP OS Čadca 25.04.2017 09.00 hod. - 10.30 hod.....	65,08 € + 8,84 €
36. HP OS Čadca 07.06.2017 12.00 hod. - 13.00 hod.....	65,08 € + 8,84 €
37. Porada s obhajkyňou po HP 25.04.2017, 07.06.2017 dňa 17.06.2017 14.30-15.45 (2/3).....	43,38 € + 8,84 €
38. HP OS Čadca 28.06.2017 08.15 hod. - 09.30 hod.....	65,08 € + 8,84 €
39. Porada s obhajkyňou po HP 28.06.2017 a k odvolaniu proti odsudzujúcemu rozsudku dňa 08.07.2017 14.50-15.45 (1/3).....	21,69 € + 8,84 €
40. Doplnenie dôvodov odvolania proti odsudzujúcemu rozsudku 11.09.2017.....	65,08 € + 8,84 €
41. Porada s obhajkyňou k odvolaniu proti odsudzujúcemu rozsudku dňa 11.09.2017 17.00-17.45 (1/3).....	21,69 € + 8,84 €
42. Verejné zasadnutie (VZ) o odvolaní KS v Žiline 11.01.2018.....	67,00 € + 9,21 €
+ cesta CA-ZA-CA (66 km x 0,047 l/km x 1,202 €/l) + (66 km x 0,183 €/km).....	15,80 €
+ strata času za cestu CA-ZA-CA (4 polhod. x 15,35 €).....	61,40 €
43. Hotové výdavky za kópie spisu 25.09.2013 a 26.09.2013.....	7,50 €
Spolu TPZ/trovy obhajoby Tomáša Jančíka (tarifná odmena).....	2.244,60 €

13. V rámci tohto doplnenia predložil aj fotokópie potvrdení o poradách so žalobcom realizované v tom - ktorom dni (č.l. 132 - 141 spisu obojstranne). Tieto dôkazy súd doručil protistrane /žalovanému/ dňa 26.6.2020.

14. V danom spore je potrebné uviesť, že žalobca si uplatnil dva samostatné nároky. Prvým je nárok na náhradu škody, ktorá mu vznikla z titulu škody 2244,60 € a druhým nárokom je nárok na nemajetkovú ujmu, ktorú si stanovil žalobca v sume 5000,- €.

15. Vo vzťahu k náhrade škody súd na daný spor aplikoval tieto zákonné ustanovenia a na odôvodnenie uvádza nasledovné:

Podľa § 3 ods. 1, ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z.

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- nezákonným rozhodnutím,
- nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. f), ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.

(1) Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu 4) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

(3) Ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť (§ 15) príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 489 Občianskeho zákonníka záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

16. Rozhodnou, súdom na predmet sporu aplikovanou hmotnoprávnou úpravou v nadväznosti na vyššie citované zákonné ustanovenia, je tak zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako osobitný právny predpis, v spojení s príslušnými ustanoveniami Obč. zák. ako predpisu všeobecného. Súd konštatuje, že z hľadiska dodržania postupu pre uplatnenie práva z titulu zodpovednosti štátu podľa cit. zákona č. 514/2003 Z.z. na súde návrhom podaným dňa 15.7.2019 žalobca preukázal splnenie podmienok podľa ust. §§ 15 a 16 v spojení s ust. § 17 ods. 1 cit. zákona - po predchádzajúcom predbežnom prerokovaní nároku na základe návrhu žalobcu zo dňa 20.7.2018 s príslušným orgánom konajúcim v mene štátu (§ 4 ods. 1 písm. f/ cit. zákona), ktorý takto uplatnený a vyčíslený nárok odmietol v podaní zo dňa 10.10.2018 adresovaným právnenému zástupcovi žalobcu čo i len čiastočne uspokojiť. Vzhľadom na súdom zistené a konštatované splnenie podmienok zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup a zmienený objektívny charakter tejto zodpovednosti žalovaného (ktorého zavinenie sa preto predpokladá priamo zo zákona) zostávajúcimi predpokladmi priznania uplatneného nároku žalobcovi v časti nároku na náhradu škody sú preukázanie vzniku (skutočnej) škody, ako ujmy v majetkovej sfére žalobcu a priamej príčinnej súvislosti medzi touto škodou a (zavineným) konaním - nesprávnym úradným postupom žalovaného.

17. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca si podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstvo spravodlivosti SR (č.l. 42 spisu), ktoré jej žiadosť postúpilo na Generálnu prokuratúru SR listom zo dňa 31.7.2018 (č.l. 50 spisu). V priebehu sporu nebolo tvrdené a ani preukázané, že by žalovaná strana plnila v zmysle žiadosti žalobcu. V zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. sa môže poškodený priamo na základe tohto zákona domáhať náhrady vzniknutej majetkovej škody, ktorá v zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie ako aj v konaní, v ktorom bolo trestné stíhanie zastavené. Spornou skutočnosťou, ktorú namietala žalovaná, bol predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Na rozdiel od iných typov zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v tomto prípade pre vznik zodpovednosti sa výslovne nevyžaduje konštatovanie nezákonnosti predmetného rozhodnutia. Postačuje, že táto osoba bola neskôr oslobodená spod obžaloby, čo bolo v prípade žalobcu aj naplnené s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Žiline, kde bol žalobca/obžalovaný spod obžaloby oslobodený. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) rozhodnutia je neskorší výsledok trestného konania. Rovnako sa súd nestotožnil s tvrdeniami žalovanej o absencii príčinnej súvislosti. Podmienka existencia príčinnej súvislosti síce nie je v zákone výslovne uvedená, vyplýva však z povahy a obsahu každého zodpovednostného vzťahu. Čo sa týka príčinnej súvislosti medzi uznesením o vznesení obvinenia a žalobcom tvrdým vznikom škody, súd dospel k záveru, že takáto príčinná súvislosť existuje. Pokiaľ by totiž nebolo vydané uznesenie, ktorým bolo vznesené obvinenia, nebolo by došlo na strane žalobcu k ďalším následkom, t.j. žalobcovi by predovšetkým neboli vznikli náklady na právne zastupovanie (obhajobu) v trestnom konaní. Tento predpoklad vzniku nároku na náhradu škody bol preto podľa názoru súdu naplnený. Predmetom tohto sporu a nároku v časti o náhradu škody je výlučne náhrada trov konania (právneho zastúpenia), ktoré žalobcovi ako poškodenému z titulu právneho zastúpenia advokátom vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, tzn. v konaní OS ČADCA sp. zn. 2T/41/2011, v ktorom konaní bolo vydané vyšetrovateľom ešte v rámci prípravného konania uznesenie o vznesení obvinenia X. G.

pod ČVS ORP-185/OVK-CA-2010 zo dňa 23.06.2010, od ktorého sa následne odvíjalo konanie vedúce až do rozhodnutia Krajského súdu v Žiline č. k. 2T/49/2011-607 z 11.1.2018, ktorým bol žalovaný (v trestnom konaní obžalovaný) oslobodený podľa § 285 písm. c) Tr. por. spod obžaloby pre skutok spáchaný 13.7.2009 okolo 00.40 hod. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 11.1.2019 (č.l. 38 spisu). Tieto skutočnosti v spore preukázané medzi stranami ani spornými neboli. V tomto súdnom spore súd s prihliadnutím k vyššie uvedeným dôkazom mal bezpochyby preukázané, že medzi stranami sporu vznikol zodpovednostný vzťah podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. pričom v spojení s ustálenou judikatúrou NS SR (uznesenie NS SR 4M Cdo 15/2009, 3 Cdo 194/2010) totiž stanovuje, že ten, voči komu bolo vznesené obvinenie a podaná obžaloba a bol oslobodený spod obžaloby, má právo na náhradu škody. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom sa v konaní o náhrade škody nevyžaduje rozhodnutie o nezákonnosti trestného stíhania, ale postačuje právoplatné rozhodnutie o zastavení trestného stíhania alebo právoplatný oslobodzujúci rozsudok z dôvodov podľa § 285 písm. a), b) alebo c) Trestného poriadku (R 70/94, R 35/1991, analogicky R 37/2013, R 37/2014). V danom prípade súd poukazuje i na aktuálne rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 320/2016 zo 7.7.2016, ktorý konštatoval: „Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.“ Tým mal súd preukázané, že existuje nezákonné rozhodnutie uznesenia o vznesení obvinenia voči žalobcovi, ktoré bolo zrušené oslobodzujúcim rozsudkom. Existuje teda titul pre náhradu škody podľa § 6 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z.

18. Žalobca v súdnom spore nepredložil doklad o vyúčtovaní právnych služieb za zastupovanie v trestnom konaní, ale na pojednávaní predložil doklady o zaplatení úhrad na daný spor právnej zástupkyňi v celkovej sume 2500,- € (č.l. 157 spisu). Išlo preukázateľne o príjmové pokladničné doklady vystavené Advokátskou kanceláriou JUDr. Anny Mozolíkovej (obhajkyne v trestnom konaní) zo dňa 6.9.2013, 10.12.2013, 15.12.2014 na sumy 1.000,- Eur, 1.000,- Eur a 500,- Eur na ktorých dokladoch je uvedený účel - odmena za obhajobu 2T/49/2011. Týmto spôsobom s prihliadnutím na konkrétnu špecifikáciu úkonov právnej pomoci (úkony vyúčtované v sadzbe podľa § 12 ods. 3 písm. a) Vyhl. č. 655/2004 Z.z. pri špecifikácii § 14, 15, 16 ods. 3 Vyhl.) tak došlo k preukázaniu výdavkov na trovy obhajoby. Súd na tomto mieste však musí poznamenať, že argumentácia právneho zástupcu žalobcu o tom, že nemusí preukazovať vynaloženie nákladov na obhajobu (reálne zaplatenie) nemá oporu v zákone, nakoľko preukázateľne sa uhrádza skutočná škoda, pričom je potrebné vychádzať z tradičného chápania tohto pojmu ako majetkovej ujmy, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného. Ide v podstate o rozdiel v hodnote majetku poškodeného pred spôsobením škody a po spôsobiť škody. Tento rozdiel v hodnote majetku treba nahradiť. Pokiaľ by takýto dôkaz nepredložil, neuniesol by tým dôkazné bremeno a pokiaľ sa snažil navodiť právny zástupca žalobcu u súdu svoju hypotézu o existencii škody ako pohľadávky, súd by mal de facto priznať a kompenzovať žalobcovi na podklade jeho teórie to, čo nikdy ako náklady nevynaložil, resp. o čo zo svojho majetku neprišiel vo vzťahu k náhrade trov právneho zastúpenia pôvodnému právnenému zástupcovi. Toto zrejme bolo i dôvodom predloženia dokladov preukazujúcich úhradu nákladov za právne zastúpenie až takmer v závere pojednávania a dožadovanie sa zo strany právneho zástupcu vyslovenia „ďalšieho“ predbežného právneho názoru, hoc tento bol právnenému zástupcovi známy z predchádzajúceho pojednávania. Aj tento hoc absolútne neštandardný postup súd vyhodnotil v prospech žalobcu. Škoda vzniká až zaplatením, vynaložením nákladov.

19. Trovy obhajoby, ktoré vynaložil žalobca, priznáva zák. č. 514/2003 Z.z. v ust. § 18 ods. 2, ods. 3. I keď citovaná právna úprava odkazuje vo vzťahu k výške trov právneho zastúpenia na osobitný právny predpis pre odmeňovanie a náhradu hotových výdavkov advokátov za poskytovanie právnych služieb platný v Slovenskej republike. Súdu predložené vyúčtovanie obsahovalo úkony špecifikované právnym zástupcom, ktoré reálne podľa obsahu spisového materiálu k veci sa viažucemu i vznikli. Pokiaľ súd spochybnil úkony ako ďalšie porady s obvineným, k tomuto predložil právny zástupca ako dôkazy potvrdenia o vykonaní porád s klientom. Na podklade týchto listín možno konštatovať, že hoc mali byť vykonané v období rokov 2013 - 2017, ide o takmer totožné potvrdenia v jednotnom vyhotovení s nepatrnými odchýlkami. Z hľadiska vyúčtovania škody, úkonov právnej pomoci, ich vzniku, zaplatenia tejto škody, výšky škody, podľa názoru súdu existovali rozpory, avšak žalovaný ani v odpovedi na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ani vo vyjadrení k žalobe, ani v duplike nenamietol existenciu (vynaloženie) výšky škody, príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím uplatňovaným v konaní a úkonmi právnej pomoci, teda vzniknutou škodou. Z toho dôvodu v nadväznosti na § 186 ods. 2 CSP súd mal zato, že je nesporná výška škody 2.244,60 Eur uplatnená žalobou. Súd má zato,

že je nesporné, že žalobca advokátovi zaplatil 2500,- Eur, teda že škoda vznikla zaplatením a že je nesporné, že všetky úkony právnej pomoci sú v príčinnej súvislosti s uplatnením nároku na náhradu škody súvisiacej s vydaním nezákonného rozhodnutia. Čo sa týka rozdielu medzi sumou vyúčtovanou a sumou uhradenou, súd poukazuje na to, že nie je podstatná dohoda medzi advokátom a jeho klientom, ale reálne úkony, ktoré vykonal a v sadzbách podľa Vyhl. č. 655/2004 Z.z. Pokiaľ by mal súd pristúpiť k samostatnému preskúmvaniu úkonov právnej pomoci, konal by tak v rozpore so zákonom v snahe zvýhodniť protistranu, pričom nejde o konanie, kedy súd vykonáva dokazovanie z úradnej moci ex off. na podklade týchto skutočností vyhovel ako dôvodnému nároku žalobcu na zaplatenie trov konania (preukázateľne spôsobenej škody) v sume 2244,60 € a dlžnú sumu súd uložil žalovanému zaplatiť v lehote do 30 dní s prihladnutím na jeho žiadosť (čerpanie prostriedkov z rozpočtu), čím nie sú v žiadnom ohľade dotknuté práva žalobcu.

20. Ako ďalší uplatnený nárok žalobcu z titulu súdom konštatovaného nesprávneho úradného postupu súd posudzoval nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 5.000,- €, ktoré si žalobca uplatnil písomnou žiadosťou už u príslušného orgánu pred podaním žaloby, pričom aj v tejto časti bola vybavená Generálnou prokuratúrou SR ako príslušným orgánom, ktorému bola žiadosť postúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, zamietavo.

21. Podľa § 17 ods. 1 až 4 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov

(1) Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

(2) V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučiniením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

(3) Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihľadnutím najmä na

a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,

b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,

c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,

d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

(4) Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu 8a)

22. Právny zástupca žalobcu v tejto časti žalobu dôvodil tým, že trestné stíhanie nesporne predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahuje do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Samotný žalobca odôvodňoval priznanie tejto nemajetkovej ujmy tým, že konanie trvalo 9 rokov a teda chybou súdu došlo k prieťahom v súdnom konaní, s prihľadnutím na bezúhonnosť žalobcu X. G., extrémnu dĺžku trestného stíhania žalobcu X. G. bez akéhokoľvek zavinenia žalobcom X. G. a skutočnosť, že žalobca býva v obci na Kysuciach, čo so sebou prináša zvýraznený zásah do jeho osobnostnej sféry tým, že v takejto relatívne malej komunite, v ktorej sa takmer všetci poznajú (to platí i o poškodenej, ktorá bola vlastníčkou prevádzky, ktorá bola vykradnutá vlámaním), bol považovaný za páchatela trestnej činnosti, a to aj s prispením prvostupňového súdu, ktorý ho nezákonne a neoprávnene bez dôkazov len na základe individuálneho pocitu a presvedčenia o vine bez relevantných dôkazov ignorujúc enormné množstvo závažných pochybností spochybňujúcich a vyvracajúcich vinu žalobcu. Právny zástupca žalobcu poukázal na dopady uznesenia o vznesení obvinenia a 3 nezákonných odsudzujúcich rozsudkov (t.j. celého trestného stíhania) do osobnostnej sféry žalobcu, nepriaznivosť ich vplyvu na povesť žalobcu (ktorý je bezúhonný), jeho dovtedajší spôsob života (riadne pracujúci občan) a podobne, ktoré sú značné. V tomto smere poukázal právny zástupca žalobcu na to, že nemajetková ujma predstavuje ujmu morálnu, ktorá je pri 9 ročnom nezákonnom trestnom stíhaní za existencie 3 nezákonných odsudzujúcich rozsudkov mimoriadne vysoká pre bežného bezúhonného pracujúceho človeka v komunite menšej obce, v ktorej sa obyvatelia vzájomne poznajú. Pri vzájomných stykoch s rodinnými príslušníkmi, kamarátmi a inými obyvateľmi obce je morálna ujma normálneho bežného človeka požívajúceho dobrú povesť v obci mimoriadne vysoká. Utrpenie na nehmotných hodnotách, ktoré sa dotýkajú morálnej integrity poškodenej osoby (patrí tu predovšetkým jej dôstojnosť, česť, dobrá

povesť, ale aj iné hodnoty), ktoré sa spravidla premietajú i vo vnútornom živote človeka /rodinný život a pod./.

23. Právny inštitút náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z.z. je (obdobne ako v prípade právnej úpravy prostriedkov ochrany osobnostných práv v ust. §§ 11 a nasl. Obč. zák.) súčasťou právneho inštitútu zadosťučinenia (satisfakcie) a tak ako i v Obč. zák. predpokladá a preferuje (v ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.) primárne morálne zadosťučinenie - v tomto prípade konštatovaním porušenia práva dotknutej osoby, poškodenej nezákonným rozhodnutím a len ak takéto samotné konštatovanie porušenia práva vzhľadom na spôsobenú ujmu nie je dostatočným zadosťučinením, možno subsidiárne a skôr výnimočne ako spravidla uhradiť nemajetkovú ujmu i v peniazoch. Pre úvahu súdu o určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch cit. zákon potom v ust. § 17 ods. 3 demonštratívne vymenúva základné hľadiská, na ktoré by mal súd so zreteľom na zistené okolnosti konkrétnej veci prihliadať a ktoré by mal predovšetkým posudzovať. Cieľom inštitútu zadosťučinenia v citovanej platnej právnej úprave nie je pritom ani v dnešnej značne materiálne založenej spoločnosti primárne poskytnutie peňažnej náhrady, čo by znamenalo relativizáciu tohto svojou povahou i historicky predovšetkým morálneho inštitútu, pričom ani v prípade zistenia podmienok pre poskytnutie primeraného zadosťučinenia vo forme náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch jeho cieľom nie je a nemožno ho preto ani zamieňať s inštitútom náhrady škody ako majetkovej ujmy (k tomu napr. súd poukazuje i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 166/02 a sp. zn. II. ÚS 167/02).

24. Nemožno však opomenúť to, že navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia podľa ust. § 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré boli uvedené v žalobe ako aj v nasledujúcich vyjadreniach strany sporu. Poslednou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne si splnil svoju dôkaznú povinnosť. Úlohou žalobcu bolo v konaní preukázať na konkrétnych skutkových okolnostiach, že nemajetková ujma mu skutočne vznikla, a že zásah nielen mohol, ale aj skutočne vyvolal reakciu v jeho súkromnom živote, rodinnom prostredí, pracovnej sfére, či v inom prostredí napríklad v mieste bydliska v úzkej komunite, medzi priateľmi a podobne. Civilné sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, čo znamená, že tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a tieto i preukázať zaťažujú stranu, ktorá od ich preukázania odvodzuje v konaní uplatnené právo. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v priebehu konania produkoval všeobecné tvrdenia o tom, že mu nezákonné trestné stíhanie spôsobilo ujmu v jeho osobnostnej sfére, poškodenie dobrého mena, pretože bol ako občan bezúhonný, pretože je z malej obce na Kysuciach a pod. za ktorú ujmu požaduje náhradu v peniazoch. Neustále poukazoval na to, že samotná neprimeraná dĺžka trestného konania 9 rokov je dôvodom na priznanie nároku na nemajetkovú ujmu poukazujúc na stanovisko GP, ktorá konštatovala, že zo strany súdu došlo ku konaniu neprimerane dlhému. Na preukázanie týchto svojich tvrdení (vo vzťahu k ujme utrpenej žalobcom) však neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz (okrem vyjadrenia GP) a neunesol teda bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu na priznanie mu náhrady nemajetkovej ujmy. V danom prípade súd poukazuje na to, že prieťahy a neprimeranú dĺžku súdneho konania konštatuje v rámci podaných sťažností Ústavný súd SR, ktorý následne priznáva primerané zadosťučinenie. V tomto prípade sa však žalobca (v rámci trestného konania obžalovaný) takouto žiadosťou na ÚS neobrátil a ani to netvrdil. Žalobca skutočnosti výlučne tvrdil, avšak nepreukázal, žeby mu v dôsledku nezákonného rozhodnutia vznikli následky v jeho osobnej sfére takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie požadovanej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy. Nepreukázal, že porušene práva predstavovalo pre neho reálnu ujmu, ktorú aj pociťoval. Pokiaľ právny zástupca žalobcu konštatoval, že je nadbytočné vypočúvať žalobcu k týmto okolnostiam majúcim pôvod pre priznanie tohto nároku, súd sa s týmto tvrdením nemohol stotožniť avšak opäť tu je na mieste uviesť, že súd nevykonáva dôkazy nad rámec návrhov strán sporu a v nadväznosti na stanovisko právneho zástupcu žalobcu (žalobca sa nezúčastnil ani jedného pojednávania) preto musel vychádzať iba z tvrdení, ktoré vyhodnotil iba ako subjektívne pocity samotného žalobcu bez toho, aby boli preukázané v konkrétnej rovine a opodstatňovali priznanie čo i len čiastočného finančného plnenia ako nemajetkovej ujmy. Z vykonaného dokazovania nebolo zistené, kto o jeho trestnom stíhaní vedel a odkiaľ, či, kto a ako konkrétne naň reagoval a aké dôsledky (negatívne) to žalobcovi prinieslo. Z týchto vyššie uvedených dôvodov pre

neunesenie dôkazného bremena v tejto časti žalobu žalobcu ako nie dôvodnú súd zamietol. Pokiaľ právny zástupca poukazoval na iné rozhodnutia a pripojil rozhodnutie vo veci KS Banská Bystrica 16Co/19/2019 z 20.2.2020 (priznaná nemajetková ujma 2500,- €), v tomto smere súd poukazuje na odlišnú dôkaznú situáciu, tvrdenia žalobcu boli preukazované vyjadreniami nielen žalobcu, ale napríklad i jeho manželky na okolnosti a vplyv na jeho život.

25. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. S poukazom na to, že žalobca nebol plne úspešným v celom rozsahu a rovnako tak ani strana žalovaného, súd v rámci rozhodovania o trovách konania aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vo výroku vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Čadca.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka, uvedie sa, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie podľa § 365 ods. 1 CSP možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zák. č. 233/1995 Z.z.).